

det, kan Thinget nu selv dømme om af det, det foreligger og, som sagt, allerede af den Grund maatte det være rigtigt, at Skrivelserne bleve trykte. Den ærede Rigsdagsmand for Svenborg Amts Ste. Valgfreds (Oppermann) gik ind i Begyndelsen af sit Foredrag i denne Sag, at han savnede Kjendskab til noget som helst Factum udover hvad der er kommet for Dagen ved de trykte Skrivelser. Jeg skal erklære, at jeg ogsaa savner et saadant Kjendskab; jeg har holdt mig og holder mig i min Betragtning af den foreliggende Sag derfor udelukkende til de Skrivelser, der her foreligger, og til den Forklaring af dem, som den nærværende Indenrigsminister har givet Udvalget. Jeg troer, at dette ogsaa er tilstrækkeligt til at begrunde en selvstændig Dom om Sagen, uagtet jeg med en foregaaende Taler (Winther) maa sige, at Sagen ikke i sin Heelhed selvstændig ligger for; thi der mangler endnu, som der blev anført, en Skrivelse, som Indenrigsministeren ikke har villet levere Udvalget. Den ærede Minister anførte i sidste Møde angaaende dette Punkt, at han havde erklæret Udvalgets Medlemmer, at de kunde gaae op i Ministeriet og der læse den, gjøre sig bekendt med den, men at han ikke kunde tilstede, at den blev trykt. Denne Forklaring af den ærede Minister er ikke selvstændig rigtig. Det var ikke den ærede Ministers Ord, at han ikke kunde tilstede, at den blev trykt, men hans Ord vare, at han ikke kunde tilstede, at den kundskab, Udvalgets Medlemmer vilde faae ved at gaae op i Ministeriet og læse den, paa nogen Maade blev benyttet af dem i Discussionen. Derfor var det, at jeg og flere andre af Udvalgets Medlemmer ikke ønskede at gjøre os bekendte med denne Skrivelse; thi vi kunde jo let under Forhandlingerne komme til at omtale Noget af det, der stod i den; men naar vi ikke under Forhandlingerne her maatte benytte det Mindste af det, vi paa den Maade kom til Kundskab om, var det jo ingen Nytte til, at vi læste Skrivelsen; thi jeg for mit Vedkommende vilde idet-

mindste ikke risikere, at jeg i Talens Løb skulde komme til at lade falde Ytringer om, hvad denne Skrivelse maatte indeholde, naar det ikke var mig tilladt. Da jeg altsaa ikke har læst den, holder jeg mig alene til, hvad der her foreligger.

Sagen er fremstillet her saa fuldstændigt og omhyggeligt i sine Hovedtræk af Rigsdagsmanden for Hjørring (Fischer), at jeg vilde ansee det for at anvende Tiden til Anytte, om jeg vilde forsøge at fremstille den paant. Den ærede Rigsdagsmands Fremstilling — den ærede Indenrigsminister kan ikke lide, at man siger, at den var knusende, og jeg skal derfor ikke bruge dette Udtryk — var støttet paa ubestridelige Facta, og det Raisonnement, han knyttede dertil, var niggjendriveligt. Den ærede Minister indlod sig heller ikke paa at gjendrive dem, men nøiedes med at sige, at det var et morsomt Foredrag, at det var Ordsløveri og andet Saadant; men dette holder jeg den ærede Indenrigsminister tilgode; thi han kom først ind i Salen, da Taleren var længere inde i sit Foredrag, og under det forløb han Salen to forskellige Gange; han har altsaa ikke været istand til at dømme rigtigt derom, da der er en stor Deel deraf, som han ikke har hørt, og det, han har hørt, er kun afbrudte Stykker mellem hver Gang, han kom ind i Salen. Jeg er overbevist om, at naar dette Foredrag foreligger trykt i Tidenden, vil det være vanstelig for Mogensomhelst at gjendrive, hvad der er anført. — Saavidt jeg har opfattet Forhandlingerne, er det Væsentligste, den ærede Indenrigsminister har anført imod Udvalgets Indstillinger, det, at han paastaer, at Reservesondens Midler, som nu ere indstaaende og ifølge de foreliggende Skrivelser for en ubestemt Tid maae forblive indstaaende i Monarchiets Kasse, indstaae deri som Laan. Det er altsaa et af de Hovedpunkter, hvorom det gjælder, om disse Midler indstaae der som Laan, eller ikke.